

Kontakty z Mediami
i Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 6/15

Luksemburg, 15 stycznia 2015 r.

Wyrok w sprawie T-197/13
Marques de l'État de Monaco / OHIM

W przypadku niektórych towarów i usług Księstwo Monaco nie może korzystać w Unii z ochrony znaku towarowego MONACO

Określenie „MONACO” wskazuje pochodzenie lub przeznaczenie geograficzne rozpatrywanych towarów i usług i jest pozbawione charakteru odróżniającego

W 2010 r. na rzecz rządu Księstwa Monako dokonano w Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO) międzynarodowej rejestracji obejmującej obszar Unii Europejskiej. Rejestracja ta, dotycząca słownego znaku towarowego MONACO, została notyfikowana Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) w celu rozpatrzenia możliwości udzielenia żądanej ochrony.

W 2013 r. OHIM odmówił udzielenia ochrony powyższemu znakowi w Unii dla niektórych ze zgłoszonych towarów i usług¹. OHIM uzasadnił odmowę tym, że omawiany znak ma charakter opisowy, ponieważ określenie „monaco” wskazuje obszar o tej samej nazwie i w związku z tym może zostać zrozumiane w którymkolwiek z urzędowych języków Unii jako wskazanie geograficznego pochodzenia lub przeznaczenia rozpatrywanych towarów i usług. OHIM stwierdził ponadto, że sporny znak jest w sposób wyraźny pozbawiony charakteru odróżniającego. Les Marques de l'État de Monaco (MEM), spółka akcyjna prawa monakijskiego, która wstąpiła w prawa rządu Księstwa Monako jako właściciela znaku, zaskarżyła decyzję OHIM przed Sądem Unii Europejskiej, domagając się stwierdzenia jej nieważności.

W ogłoszonym dzisiaj wyroku Sąd **oddalił tę skargę i utrzymał w mocy decyzję OHIM.**

Sąd przypomniał na wstępie, że na podstawie prawa Unii², z ochrony przysługującej wspólnotowemu znakowi towarowemu może skorzystać każda osoba prawna, **w tym podmiot prawa publicznego**. Powyższe odnosi się zatem w sposób oczywisty do spółek mających siedzibę na terytorium państwa niebędącego członkiem Unii, ale również **do samego państwa trzeciego, ponieważ w rozumieniu prawa Unii jest ono osobą prawną prawa publicznego**. Wynika stąd, że w przypadku, gdy państwo monakijskie występuje z wnioskiem, którego celem jest wskazanie Unii przy dokonywaniu międzynarodowej rejestracji spornego znaku, to jest ono także objęte zakresem stosowania prawa Unii i w konsekwencji może spotkać się z podniesieniem wobec niego jednej z bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji. Inaczej mówiąc, Księstwo Monako w sposób dobrowolny próbuje skorzystać z możliwości zastosowania prawa Unii, a zatem podlega jego przepisom, **nie mogąc powoływać się na nadrzędne względy uzasadniające jego prawa do znaku towarowego MONACO.**

Ponadto Sąd zauważył, że określenie „monaco” odpowiada nazwie księstwa, które jest znane na całym świecie, choćby ze względu na powszechną znajomość rodziny książęcej, organizację samochodowych wyścigów Grand Prix Formuły 1 i festiwalu cyrkowego. Jeszcze większą znajomością Księstwo Monako cieszy się wśród obywateli Unii, głównie ze względu na fakt, że graniczy ono z jednym z państw członkowskich, a mianowicie z Francją, że jest położone w pobliżu

¹ Chodzi tu o następujące towary i usługi: magnetyczne nośniki danych, wyroby z papieru i kartonu nieujęte w innych klasach, druki, fotografie, transport, organizowanie podróży, rozrywka, działalność sportowa i tymczasowe zakwaterowanie.

² Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

innego państwa członkowskiego, a mianowicie Włoch, i że w tym państwie trzecim obowiązuje ta sama waluta co w 19 z 28 państw członkowskich, czyli euro. **Nie ma wątpliwości, że określenie „monaco” będzie przywoływało na myśl, niezależnie od przynależności językowej właściwego kręgu odbiorców, obszar geograficzny o tej samej nazwie.** Sąd wskazał ponadto, że OHIM prawidłowo określił właściwy krąg odbiorców (wskazując obywateli Unii) i prawidłowo przypisał tym odbiorcom, w zależności od rozpatrywanych towarów i usług, przeciętny albo podwyższony stopień uwagi.

W ocenie Sądu równie słusznie OHIM stwierdził, że określenie „monaco” **może służyć w obrocie jako wskazanie geograficznego pochodzenia lub przeznaczenia towarów albo miejsca świadczenia usług**, a w konsekwencji znak ten wykazuje dla rozpatrywanych towarów i usług **charakter opisowy**. Ponadto, jako że opisowy znak towarowy jest bezwzględnie pozbawiony charakteru odróżniającego, Sąd **stwierdził brak charakteru odróżniającego znaku towarowego MONACO.**

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zarządzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

UWAGA: Wspólnotowy znak towarowy jest skuteczny na całym obszarze Unii Europejskiej i współistnieje ze znakami krajowymi. Zgłoszenia znaku towarowego kierowane są do OHIM. Odwołanie od jego decyzji może zostać wniesione do Sądu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793